

Postanowienie

Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie

z dnia 13 lutego 2019 r.

IV SAB/Wa 485/18

Status:

orzeczenie prawomocne

UZASADNIENIE

Skład orzekający

Przewodniczący

Sentencja

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie po rozpoznaniu w dniu 13 lutego 2019 r. na posiedzeniu niejawnym sprawy ze skargi A. F. na bezczynność Ministra Inwestycji i Rozwoju w przedmiocie rozpatrzenia wniosku w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji postanawia:

- I. odrzucić skargę,
- II. zwrócić ze środków budżetowych Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie na rzecz skarżącego A. F. kwotę 100 (słownie: sto) złotych uiszczoną tytułem wpisu sądowego od skargi.

Uzasadnienie faktyczne

A. F. (dalej: skarżący) przedmiotem skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie uczynił bezczynność Ministra Inwestycji i Rozwoju (dalej: Minister) polegającą na niewydaniu decyzji w przedmiocie stwierdzenia nieważności "decyzji Rządu Generalnego Gubernatorstwa, wzywającej do nienawiści rasowej (antysemityzmu) na terenie miasta (...), określającą decyzję - celu poprzez wzywanie do

nienawiści rasowej niemieckiego okupanta w latach 1939-1945 oraz wywłaszczenia pastwiska rolnego klasy V: LWH nr 8871 i 8873 gm. Kat. (...) p. gr. I. kat. 9522 i p/bud. 1 Kat. 1973 gm. (...), na którym mieścił się obóz internowania (...) i jeńców".

W odpowiedzi na skargę organ wniosł o oddalenie. Wskazał, że postępowanie nie zostało formalnie wszczęte z uwagi na brak możliwości zidentyfikowania organu, który miał wydać kwestionowaną decyzję, daty wydania decyzji ani przepisów na podstawie których miała zostać wydana. W dniu organ poinformował, że pismem z dnia 24 stycznia 2019 r. pozostawił wniosek skarżącego z dnia 20 lipca 2018 r. bez rozpoznania.

Uzasadnienie prawne

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zważył, co następuje:

Skarga podlega odrzuceniu, ponieważ jest niedopuszczalna.

Zgodnie z art. 3 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1302 z późn. zm. - zwaną dalej p.p.s.a.) sądy administracyjne sprawują kontrolę działalności administracji publicznej i stosują środki określone w ustawie. Art. 3 § 2 p.p.s.a. stanowi, iż kontrola działalności administracji publicznej przez sądy administracyjne obejmuje orzekanie w sprawach skarg na:

- 1) decyzje administracyjne;
- 2) postanowienia wydane w postępowaniu administracyjnym, na które służy zażalenie albo kończące postępowanie, a także na postanowienia rozstrzygające sprawę co do istoty;
- 3) postanowienia wydane w postępowaniu egzekucyjnym i zabezpieczającym, na które służy zażalenie, z wyłączeniem postanowień wierzyciela o niedopuszczalności zgłoszonego zarzutu oraz postanowień, przedmiotem których jest stanowisko wierzyciela w sprawie zgłoszonego zarzutu;
- 4) inne niż określone w pkt 1-3 akty lub czynności z zakresu administracji publicznej dotyczące uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa, z wyłączeniem aktów lub czynności podjętych w ramach postępowania administracyjnego określonego w ustawie z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23, 868, 996 i 1579), postępowań określonych w działach IV, V i VI ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r. poz. 613, z późn. zm.), postępowań, o których mowa w dziale V w rozdziale 1 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. poz. 1947), oraz postępowań, do których mają zastosowanie przepisy powołanych ustaw;
- 4a) pisemne interpretacje przepisów prawa podatkowego wydawane w indywidualnych sprawach, opinie zabezpieczające i odmowy wydania opinii zabezpieczających;
- 5) akty prawa miejscowego organów jednostek samorządu terytorialnego i terenowych organów administracji rządowej;

- 6) akty organów jednostek samorządu terytorialnego i ich związków, inne niż określone w pkt 5, podejmowane w sprawach z zakresu administracji publicznej;
- 7) akty nadzoru nad działalnością organów jednostek samorządu terytorialnego;
- 8) bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania w przypadkach określonych w pkt 1-4 lub przewlekłe prowadzenie postępowania w przypadku określonym w pkt 4a;
- 9) bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania w sprawach dotyczących innych niż określone w pkt 1-3 aktów lub czynności z zakresu administracji publicznej dotyczących uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa podjętych w ramach postępowania administracyjnego określonego w ustawie z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego oraz postępowań określonych w działach IV, V i VI ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa oraz postępowań, do których mają zastosowanie przepisy powołanych ustaw.

Z uwagi na powyższe skarga na bezczynność może dotyczyć sprawy, w której organ administracji publicznej zobligowany jest wydać decyzję administracyjną, postanowienie w postępowaniu administracyjnym, na które służy zażalenie albo kończące postępowanie, a także na postanowienia rozstrzygające sprawę co do istoty, postanowienia wydane w postępowaniu egzekucyjnym i zabezpieczającym, na które służy zażalenie, inne akty lub czynności z zakresu administracji publicznej dotyczące uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa, pisemne interpretacje przepisów prawa podatkowego wydawane w indywidualnych sprawach. Zaskarżenie bezczynności jest zatem dopuszczalne w takim zakresie, w jakim dopuszczalne jest zaskarżenie decyzji, postanowienia, innych aktów lub czynności z zakresu administracji publicznej oraz pisemnych interpretacji przepisów prawa podatkowego. Bezczynność organu następuje wówczas, gdy organ zobowiązany do podjęcia określonych czynności, wynikających z przepisów prawa, nie wykonuje ich w terminie przez te przepisy określonym. Skarga na bezczynność dopuszczalna jest jedynie w odniesieniu do tych aktów lub czynności, na które przysługuje skarga do sądu administracyjnego, nie może zatem ona dotyczyć innych czynności. Podkreślić należy, że bezczynność organu powiązana być musi z kompetencją do wydania w danej sprawie decyzji, postanowienia, czy też innych aktów bądź czynności z zakresu administracji publicznej, dotyczących uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa. Warunkiem dopuszczalności skargi na bezczynność organu jest zatem wystąpienie określonej podstawy prawnej do określonego zachowania się organu wobec żądania strony.

Jak wynika ze złożonej skargi, żądaniem A. F. jest wydanie przez Ministra Inwestycji i Rozwoju decyzji stwierdzającej nieważność "decyzji Rządu Generalnego Gubernatorstwa, wzywającej do nienawiści rasowej (antysemityzmu) na terenie miasta (...), określającą decyzję - celu poprzez wzywanie do nienawiści rasowej niemieckiego okupanta w latach 1939-1945 oraz wywłaszczenia pastwiska rolnego klasy V: LWH nr 8871 i 8873 gm. Kat. (...) p. gr. I. kat. 9522 i p/bud. 1 Kat. 1973 gm. (...), na którym mieścił się obóz internowania (...) i jeńców".

W ocenie Sądu, po analizie akt w żaden sposób nie można przyjąć, że Minister był zobligowany do wydania w niniejszej sprawie takiego aktu. Należy zauważyć, jak słusznie podniósł organ, że skarżący w ogóle nie wskazał o jaką decyzję konkretnie chodzi, wydaną przez jaki organ, jak również nie sposób wywnioskować, że organem właściwym do stwierdzenia takiej decyzji byłby Minister Inwestycji i Rozwoju. Nawet jeśli uznać, że chodzi o decyzję określającą prawa i obowiązki stron wydane podczas II wojny światowej przez okupanta, to obecnie w obrocie prawnym nie funkcjonują żadne decyzje dotyczące przejmowania ziem na terenie Generalnej Guberni. Po II wojnie światowej przyjęto bowiem szereg aktów prawnych, na mocy których nieruchomości zostały przejęte na rzecz Skarbu Państwa (np. dekret PKWN z 6 września 1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej oraz przepisy wydane na podstawie tego dekretu, dekret z 28 listopada 1945 r. o przejęciu niektórych nieruchomości ziemskich na cele reformy rolnej i rolnictwa; dekret z 8 marca 1946 r. o majątkach opuszczonych i poniemieckich, dekret z dnia 7 kwietnia 1948 r. o wywłaszczeniu majątków zajętych na cele użyteczności publicznej w okresie wojny 1939-1945, dekret z 26 kwietnia 1949 r. o nabywaniu i przekazywaniu nieruchomości niezbędnych dla realizacji narodowych planów gospodarczych, dekret z 27 lipca 1949 r. o przejęciu na własność Państwa nie pozostających w faktycznym władaniu właścicieli nieruchomości ziemskich, położonych w niektórych powiatach województwa białostockiego, lubelskiego, rzeszowskiego i krakowskiego). A zatem wywłaszczenie nieruchomości w czasie II wojny światowej zostało niejako usankcjonowane przez władze powojennej Polski. W związku z powyższym, w obecnym systemie prawnym nie funkcjonują żadne orzeczenia władz Generalnej Guberni, a co za tym idzie nie można żądać ich unieważnienia, co w konsekwencji wyklucza złożenie skargi na bezczynność organu - Ministra w zakresie ich wydania. W podobny sposób wypowiedział się również Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w postanowieniach: z dnia 21 listopada 2018 r., sygn. akt IV SAB/Wa 398/18, z dnia 28 grudnia 2018 r., sygn. akt IV SAB/Wa 386/18.

W piśmiennictwie podnosi się, że sąd administracyjny odrzuci skargę z uwagi na niedopuszczalność skargi z innych przyczyn, w sytuacji gdy skarga na bezczynność została skierowana do organu administracji publicznej, który nie jest właściwy do załatwienia sprawy będącej przedmiotem wniosku, a ponadto sprawa nie podlega rozstrzygnięciu w drodze decyzji administracyjnej (zob. M. Jagielska, A. Wiktorowska, P. Wajda (w:) R. Hauser, M. Wierzbowski (red.), Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, Komentarz, Wyd. 5, Warszawa, 2017, s. 386).

Mając na uwadze powyższe rozważania stwierdzić należy, że wniesiona w niniejszej sprawie skarga jest niedopuszczalna.

W tym stanie rzeczy Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie na podstawie z art. 58 § 1 pkt 1 p.p.s.a. postanowił jak w pkt I sentencji. O zwrocie wpisu sądowego Sąd postanowił w pkt II sentencji stosownie do art. 232 § 1 pkt 1 p.p.s.a.